

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome In Qvatvor Lib. Sententiarvm M. Petri Lombardi

Spina, Claudius de

Parisiis, 1551

21. de quibusdam quæsitis circa confessionem sacramentalem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38840

EPI T O M E
DE REMISSIONE PECCATORUM post mortem.

D I S T I N C T. Vigesima primæ
C A P. Primum.

298. f.

Post hanc vitam aliqua remittuntur peccata.

Istud Christus ostendit in Euang. vbi ait, ^{mat. 12.}
Qui peccauerit in Spiritum sanctum, non ^{Gre. 2.}
remittetur ei, neque in hoc seculo, neque ^{dial. c.}
in futuro. Ex quo datur intelligi (sicut sancti ^{qualis.}
doctores tradunt) quòd quædam peccata in
futuro remittentur. Quædam enim culpæ in
hoc seculo relaxantur, quædam verò pœnæ
etiam in futuro: quæ quidem post mortē gra
uant, sed dimittuntur, si digni sunt, si bonis acti
bus in hac vita meruerunt vt dimittantur
eis. De illis etiam qui ædificant lignum, fœ
num, stipulam, dicit August. quòd ignem tri
bulationis transitoria inuenient, cremabilia ^{I. cor. 3}
ædificata, quæ secum portauerunt homines ^{si. 12. de}
cremantes. Ait enim sic: Post illius sanè ^{civi. dei}
corporis mortem, donec de illo purgatorio ^{ca. 26.}
igne veniatur ad diem damnationis & re
munerationis, si hoc temporis interuallo spi
ritus defunctorum, qui ædificauerunt lignū,
fœnum, stipulam, huiusmodi ignem dicantur
perpeti, quem alij non sentiunt, qui hu
iusmodi ædificia non portauerunt, vt inue
niant ignem transitoria tribulationis venia-

Enc.
cap.
*

lia concremantem: non redarguo: quia for-
 fitan verum est. Sed quia dicitur, Saluus erit
 quasi per ignem: contemnitur ille ignis. Gra-
 uior tamen erit ignis ille, quàm quicquid ho-
 mo pati possit in hac vita.

C A P. Secundum. In ^{emendatorio} purgatorio
 alij citius, alij tardius
 purgantur.

lib. 2. cap. 21
 f. 199. a.
 2201. b.

Enchi.
 cap. 69

Avgust. Post hanc vitam incredibile non
 est nonnullos fideles per ignem quen-
 dam purgatorium, quanto magis mi-
 nusve bona pereuntia dilexerunt, tanto tar-
 dius citiusque saluari. Vnde non frustra illa
 tria distinxit Apost. lignum, fœnum, stipu-
 lam, quæ illi ædificant: qui etsi aliena non
 rapiant, rebus tamen infirmitati concessis,
 aliqua dilectione inhærent. Qui secundum
 suos amandi modos, vel diutius, vt lignum:
 vel minus, vt fœnum: vel minimum, vt sti-
 pula, ignem sustinebunt. Qui verò superæ-
 dificant aurum, argentum, & lapidem precio-
 sum, de vtroq; igne securi sunt: non solum de
 illo æterno, qui cruciaturus est impios in æ-
 ternum: sed etiam de illo emendatorio, quo
 purgabuntur quidam saluandi. Quod si obi-
 cias: Quia cum nullus adeo perfectus sit qui
 venialiter non peccet: sequitur qd qui ædifi-
 cant aurum, argentum, lapidem preciosum,
 ædificant etiam lignum, fœnum, stipulam,

Obiectio.

KK iiij

Dilutio.

ergo per ignem transibūt. quoniam per illa, venialia intelliguntur: per ista autē, bona opera. Ad quod dicimus, quod non idem homo simul hæc & illa edificat. Ista enim ædificatio perfectorum tantum est, qui non cogitant placere mundo, sed tantum Deo. Qui etsi venialiter aliquando peccent, feruore charitatis ita eis absumitur peccatum, sicut gutta aquæ in camino ignis. Et ideo nunquam secum portant cretabilia. Illa verò ædificatio inferior, minorum est, qui non tantum Deo, sed etiam mundo placere cogitant, Deum tamen præponunt. Si verò mundum præponerent, non superædificaret, sed destruerent fundamentum.

C A P. Tertium. Non solum venialia remittuntur in purgatorio, quo ad penam, sed quo ad culpam.

Sed fortè dices illud accipiendum de pena peccati, non de ipso peccato: quia si verè pœnitēs obiit, verè sine peccato transit. Si autem non verè pœnituit in obitu, maculam portat quæ nunquam delebitur. Qui verò ædificat lignum, fœnum, stipulam, verè pœnitet, quia bonus est & charitatem habet, & in charitate de hac vita transit: ergo sine peccato transit, quod tamen non sequitur. Verum quidem est quia bonus est, & charitatem habet, & verè pœnitet: & tamen cum veniali peccato transit, quod non deleuit pœnitentiã.

lib. 2. c. 24.
23. f. 129. a.

Adiunctio
inferior.

Ingenitum
244. b.

* pœnitentia enim nō delet nisi peccatum illud quod homo deferit. Tale autem peccatum sæpe in hac vita non relinquitur ab homine, & tamen verè pœnitens est, etsi non de omnibus venialibus pœniteat. Potest enim quis de omni mortali & de veniali pœnitere, excepto vno veniali vel pluribus. Sicut habet quis charitatem, & vnum vel plura venialia. quod de criminalibus nullatenus esse potest.

f. 249 a l. 14.
247. b.

C A P. Quartum. Peccata mortalia
sigillatim sunt confitenda,
venialia verò generali-
ter sufficit confiteri. 245. b.

mal.
OMnia criminalia saltem semel in confessione oportet exprimi, nisi aliqua à mente exciderint. Sed quia nemo delicta intelligit omnia, generaliter saltem ea confitere quorum memoriam habes. & sic nihil celasti de sceleribus tuis. Venialia verò (vt ait August.) quia innumerabilia sunt, sufficit generaliter confiteri, nisi aliqua sint frequenter iterata. Perfectius tamen est etiam illa exprimere, si vales. Ideoque quotidie fit in Ecclesia confessio generaliter, pro venialibus scil. peccatis quæ quotidie admittimus, & pro illis mortiferis quorum memoriam seu noticiam non habemus. Cauendum tamen ne quis sicut per super-

In quĩ
to re-
spons.
cō. Pe-
lag.

Confite-
nis omni-
bus
249. a. b.

biam celare peccatum quandoque contingit, humilitatis causa se reum illius fateatur, quod se non commisisse noscit: quia incauta est talis humilitas, & peccatorem constituit. ut dicit Aug. de verb. Apost.

Serm.
29.

CAP. Quintum. Peccata audita sub sigillo sacerdos teneat.

252. b. **C** Rego. Sacerdos ante omnia caueat, ne de iis qui ei confitentur, peccata alicui de par. recitet, non propinquis, non extraneis, d. 6. c. nec (quod absit) pro aliquo scandalo. Nam sacerdos. si hoc fecerit, deponatur, & omnibus diebus dos. vitæ suæ ignominiosus peregrinādo pergat. *supra*

CAP. Sextum. Proprio sacerdoti peccata confitenda sunt.

di. 19.
cap. 3.
16. q.

251. b. **Q**uod verò dictum est, ut pœnitēs eligat sacerdotem scientem solvere & minus ligare, videtur cōtrarium ei quod *para-* in canonibus reperitur, ut. s. nemo alterius *graph.* parochianum iudicare præsumat. Sed aliud *ecce* est fauore vel odio proprium sacerdotem *in hoc* cōtemnere, quod canones prohibent: aliud, *9. q. 2.* cæcum vitare, quod Urbanus facere monet, *per to-* ne si cæcus cæcum ducat, ambo in foueam *tum.* cadant. Ait enim Urban. 2. Placuit ut nulli *mat. 15* sacerdotum deinceps liceat quemlibet com *ibi. c.* missum alteri sacerdoti ad pœnitentiā susci- *compla* pere, sine eius cōsensu, cui se prius cōmisit: *cuit.*

lur. d.

nisi pro ignorantia illius cui prius confessus est. Qui verò contra hoc facere tentauerit, gradus sui periculo subiacebit.

DE REMISSIONE PECCATORUM ante mortem.

DISTINCT. Vigesimaecundæ
CAP. Primum.

Peccata semel remissa, per sequens peccatum redire, problema est.

Huius quæstionis solutio profectò obscura est & perplexa, aliis asserētibus, aliis cōtrà negātibus peccata semel dimissa, vlteriùs replicari ad pœnā. *Qui verò* dicūt peccata dimissa redire, subditis se muniant testimoniis. Ambr. ait: Donate inuicē, si alter in alterū peccat, alioqui Deus repetit dimissa. Rabā. Seruū nequā tradidit De⁹ tortorib⁹, quoadusq; redderet vniuersum debitū: quia nō solūm peccata quæ post baptismū homo egit, reputabūtur ei ad pœnā: sed etiā originalia, quæ sunt ei in baptismo dimissa. Idē Aug. & Beda affirmant. *Quibus opponitur:* Si quis pro peccato de quo pœnituit, & indulgētiā accepit, iterū punitur, nō videtur iustū. Si punitur, p eo quod peccauit, & nō emēdauit, iustitia est aperta. Si verò requiritur quod fuerat condonatū, vel iustitia non est, vel iustitia occulta. *Videtur etiam*

mat. 18
de pœ.
dist. 4.
aug. in
quadā
ho. lu. 6
Beda.
sup. lu.
lib. 4.
c. 47.

ad inuicē

1. 2.

270 a

1

2

1

2